

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacri sacerdotij defensio co[n]tra Lutheru[m]

Fisher, John

Coloniæ, 1525

VD16 F 1240

Decimvm Axioma.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30878

CONGRESSVS SECVNDVS

utpote qui melius aliorum cōuersationē nossent, q̄ apostoli. Verū apostoli per manuū impositionē ipsum diaconū munus illis conferebant. Sic em̄ in eodē cap. scriptū est. Hos nepe septē nominatos statuerunt in conspectu ap̄lorū, & hi quū orassent, imposuerūt illis manus. Cæteræ apostoli nunq̄ illis imposuissent manus, nisi spūs illustratiōe didicissent gratiā inde subsecuturā. Id quod in quibusdā eorū satis dilucide comprobatū fuit. Nā de Stephano scriptū est, q̄ erat plenus gratia & fortitudine. Et Philippo tradit q̄ sermone, signis, & prodigijs, æditi conuertit Samaritas ad Christū. Ex his nihil ambigo, quin cunctis perspicuū sit, hoc sensibili signo uidelicet impositionis manuū, donari gratiā, ijs qui rite per ecclesiæ præsides in officio pastorum ordinantur.

Actorū, 7.

Gratia dabat
manuum im-
positione

DECIMVM AXIOMA.

¶ Qui sic pastores ecclesiarum & presbyteri legitime fuerint ordinati, uere dei sacerdotes, & habentur & sunt haud dubie.

XXXV

Onstat primū ad ap̄los & eorū successores fuisse dictū, quod scribit Esaiā. 61. Vos autē sacerdotes dñi uocabimini. Ministri dei nostri dicei uobis. Fortitudinē gentiū comedetis. In gloria earū superbietis. Ecce prædixit Esaias futurū, ut ecclesiæ principes sacerdotes dñi, & ministri dei uocarent. Sic em̄ omnes qui locū hunc haftenus enarrarūt ad sensum istū, interpretati sunt, neq̄ potest quouis pacto nisi per temeratore quēpiam aliter detorqueri.

Hieronymus in cōmētarijs super Esaiā hunc locū enarrās, ita scribit. Aedificatores urbiū desertarū & pastores gregum, qui ipsi sunt uinitores & aratores, hoc est filij peregrinorū, ipsi quoq̄ sunt sacerdotes dei, ad quos propheta nūc dicit. Vos autē uocabimini sacerdotes dñi, & ministri dei nostri dicei uobis, haud dubiū quin ecclesiæ principes significet.

Et Clemens in ep̄la ad Iacobū ubi de presbyteris & episcopis loquit eadē ipsa uerba recenset, ad hunc modū. Per prophetā (inquit) loquitur dicēs. Vos autē sacerdotes dñi uocabimini, Ministri dei nostri dicei uobis. Fortitudinē gentiū comedetis, & in gloria earū superbietis &c. Et istud certe in ap̄los

Esaiā. 61.

De sacra sacerdotij defensione cōtra Luth. XXI

& eorū successores cōpetit. Nā hi fortitudinē gentiū comederunt. Robustissimos em̄ eorū conuerterunt ad fidē, & Christo incorporarunt. Sic em̄ ad Petrū pro gentibus dictum, est, Macta & comede. Gloriā aut̄ gentiū fecerunt contemptibiles Actorū. x
lem, quando gentes per sapientiā & eloquentiā, de quibus tā
topere gloriabantur, non ualuerunt aplīs resistere. Et hi certe
nec ab Ethnicis, nec a Iudæis infidelibus, quorū neutri cōmu
nē sibi deū cū Christianis agnoscere uoluerunt, neutiq̄ uoca
ti sunt sacerdotes dñi, & ministri dei nostri, sed a chřianis qui
bus hoc noīe semp cognominabant. Dilucidū igit̄ est ex hoc
uaticinio, pastores ecclesiæ uocari debere sacerdotes.

¶ Cæterū hoc ipsum ex nouo testamento similiter demon XXXVI.
stremus. Principio negare Lutherus nō potest, quin Christ⁹
ipse sacerdos fuerit secundū ordinē Melchisedech. Id em̄ a
pertissime Dauid prodidit suo uaticinio. Iurauit (inquit) dñs, Psal. 109.
& non pœnitebit eū, tu es sacerdos in æternū secundū ordi Hebr. 7.
nē Melchisedech. Quæ uerba Paulus ad Hebræos recensens
docet Christū iuxta ordinē Melchisedech & nō iuxta ordinē
Aaron sacerdotē esse. Quod si uerū sit, oportet ut iisdē rebus
sacrificauerit Christus, quibus & constat Melchisedech olim
sacrificasse. Porro de sacrificio Melchisedech apertū est Ge
ne. 14. q̄ sacrificauerit in pane & uino. Sic em̄ illic scriptū est
Melchisedech rex, salē protulit panē & uinū. Erat em̄ sacer
dos dei altissimi. Quamobrē & in pane ac uino Christus de
buit sacrificare. At nusq̄ istud fecit, præterq̄ in cœna, quan
do sub specie panis & uini, corporis & sanguinis sui sacramē
tū instituit. Quocirca palā est eū in cœna sacrificasse. Opinor
neminē esse tā impiū, aut impudentē, ut istis contradicat. Nā
ita pendet & cōsequit̄ alterū ex altero ut illo concessio iā istud
necessario subinferat. Si Christus iuxta Melchisedech ordi
nationē sacerdos fuerit, oportuit eū & simile sacrificiū offerre
quēadmodū obtulit Melchisedech. Quod quū in pane simul
& uino fuisse cōpertū sit, oportuit & Chřm in pane simul &
uino sacrificasse. Id qđ nunq̄ fecisse legit̄ præterq̄ in cœna.

Christus i pa
ne & uino sa
crificabat
Mat. 26.
Luca. 22

¶ At negabit forte Lutherus sacrificiū Melchisedech in XXXVII
pane uinoq̄ fuisse. Nā qđ est usq̄ adeo solidū et firmū, si tamē

CONGRESSVS SECVNDVS,

eorū institutis aduerſet, quod illoꝝ impudentia temeritasque non neget. Sed res hæc teſtator eſt q̃ negari poſſit. Nā ſimul atq; ſcriptura narrarit, Melchifedech panē & uinū protuliſſe cōtinenter ſubdit. Erat eī ſacerdos dei altiffimi. Ad qd iſtud ſcriptura ſubieciffet uelut cauſam dicti, niſi prorſus intelligi uoluiffet, uſum fuiſſe Melchifedech reb⁹ illis i ſacrificio. Verū hic clamabit Lutherus, hūc locū haud ſatis fideliter ex hebraiſmo uerſum, quū ſic illic habeat וְהָיָה כְּהֵן אֱלֹהִים, hoc ē Et erat ſacerdos dei altiffimi, quēadmodū & Hieronym⁹ alibi traduxit. Sed eſto, ſic transferri poſſit, hoc nihil tamē aduerſum nos facit, imo nobiſcū q̃q; quādoquidē & protinus ut panis ac uini mentio facta ſit, ſubiungit q̃ erat ſacerdos dei altiffimi. Hoc itaq; uelim reſpondeat mihi Lutherus, quo nā alio Melchifedech uſus unq̃ fuerat ſacrificio. Si ſacerdos fuerit, et ordinis cuiuſdā peculiariſ, peculiare q̃q; ſacrificium offerebat neceſſum eſt. Quare quū panis & uini palā hic mentio facta ſit, in qbus & Chrūſ ſui corporis ſacramentū inſtituit, neque aliud oīno ſacrificiū uſq; in ſcripturis a Melchifedech immolatū legiſ, quiſ tā pſcriptę frontis erit, ut cauilleſ nequaq; in hiſ rebus eū ſacrificaffe. Luthero proſecto ſatis efficaꝝ hoc argumētū putareſ, ſi tale quiddā haberet pro ſua parte, nēpe q̃ in ſcripturis nuſq; aliud ſacrificiū ad ordinē huius ſacerdotiſ ſpectans inueniat. Nā oportebat certe quū nō ſemel in ſcripturis aſſeriſ Chrīm ſacerdotē eſſe, iuxta ordinē Melchifedech, ut etiā cōmune utriq; ſacrificiū alicubi deſcribereſ. Quare cū nuſq; alterius ſacrificiū, qd utriq; cōmune ſit, mentio fiat, cōſequiſ, ut iſtud utriuſq; fuerit ſacrificiū. Et q̃q; hoc pacto ſatis abūde (qd molimur) obfirmatur, nō grauabimur tñ eruditiffimoꝝ inſup teſtimonia, nō latinoꝝ ſolū & græcoꝝ, uerū etiā Hebreoꝝ in mediū aſſerre, quo, ſi fieri poſſet, Lutherum pudeat ſue temeritatis, quum nec ipſe rationē aut ſcripturā aut alicuius docti pro ſua hæreſi teſtimonium adducat. Iſtud itaq; nos faciemus, q̃ res ipſa cūctis dilucida fiat, nēpe Melchifedech in pane ac uino ſacrificare cōſueuiſſe. Sed de latinis primū dicam⁹

Cōe Chro &
Melchifedech
ſacrificium

XXXVIII

¶ Hieronymus q̃ diuinæ ſcripturarū peritiſſim⁹ habeſ, ad hūc modū ſcribit in eplā ad Euagriū. Sic & Melchifedech eo

qđ Chanane⁹ fuerit, & nō de gñe Iudæorū in Typū processit
 se sacerdotis filij dei, de qđ dicit in. Jo. 9. psalmo. Tu es sacerdos
 in æternū scđm ordinē Melchisedech. Ordinē autē ei⁹ multis **Melchisedech**
 modis interpretāt, qđ sol⁹ & rex fuerit & sacerdos & añ circūci **rex & sacer**
 sionē funct⁹ sacerdotio, ut nō gētes ex Iudæis, s; Iudei ex gēti **dos.**
 bus sacerdotiū acceperit, neq; unct⁹ oleo sacerdotali, ut Mosi
 pcepta cōstituūt, s; oleo exultatiōis, & fidei puritate, neq; car
 nis et sanguinis uictimas imolauerit, et brutorū sanguinē, eorū
 aialiu exta. i. qcqd sup escā ē suscepit, s; pane & uino simplici
 puroq; sacrificio Chri dedicauerit sacm. ¶ Subscribit huic **XXXIX**
 Aug. li. de doc. chria. c. 2]. In sacerdote Melchisedech dñicū
 sacm pfiguratū uidem⁹, scđm qđ scriptura diuina testat, & dicit
 Et melchisedech rex salē ptulit panē et uinū. Fuit at sacerdos
 dei sūmi & bñdixit Abrahā. Q. at melchisedech typū Chri **Psal. 109.**
 portaret, delarat i psalmis spūs scūs, ex psona pñs ad filiū dicēs
 Añ lucifere genui te, tu es sacerdos i et nū scđz ordinē melch.

¶ Accedit & illis Cyprian⁹ li. 2. ad Ceciliū sic scribēs, Vt **XL**
 ergo i Genesi p melchisedech sacerdotē bñdictio circa Abra
 hā possit rite celebrari, pcedit añ imago sacrificij i pane & ui
 no scz cōstituta. Quā rē pficiēs et adimplēs dñs panē & calicē
 mixtū uino obtulit, et qđ plenitudo uitatē pfiguratē imaginis
 adimpleuit. Sed & p Salomonē spūs scūs typū dñici sacrifi
 cij pmonstrat imolatē hostiē panis & uini, s; & altaris & aplo **Sacrificiū al**
 rū faciēs mētionē. Sapiētia(iqt) ædificauit sibi domū & subdi **taris pmonstra**
 dit colūnas septē. Mactauit suas hostias, miscuit in cratere ui **tū est figura.**
 nū suū & parauit mēsam suā. Et misit seruos suos cōuocās cū
 excelsa p̄dicatione ad craterē dicēs. Qui est insipiens declinet
 ad me & indigentibus sensu dixit. Venite & edite de meis pa
 nibus, & bibite uinū quod miscui uobis. Hæc ille.

¶ Ambrosius his astipulat lib. 4. de sacramētis. Tibi autē sa **XLI**
 cramentorū horū figura pcessit, qñ Abrahā erat, qñ uernaculos **Gene. 14**
 trece tos decē & octo collegit, & ibi psecutus est aduersarios
 de captiuitate eruēs nepotē suū. Tūc uictor uenit, occurrit illi
 Melchisedech sacerdos, & obtulit ei panē & uinū. Quis ha
 buit panē & uinū? Abrahā nō habuit. Sed qs habuit? Melchi
 sedech. Ipse ergo author sacramētorū.

CONGRESSVS SECVNDVS

Psal. 109

Nec dissentit Arnobius in cōmētarijs super psalmos. Hic (inquit) qui per mysteriū panis ac uini sacerdos factus est in æternū secundū ordinē Melchisedech, qui panē & uinū solus obtulit in sacerdotib⁹, dū Abrahā uictor reuerteret de prælio

XLII

¶ Sed iā ad Græcos ueniamus. Chrysostomus hunc locū enarrans ait. Et uide propter honorē in patriarchā collatum quomodo sacramentū insinuat, obtulit em̄ ei panē & uinum. Vides typū, cogita oro & ueritatē, & admirare diuinā scripturā ueritatē, quomodo superioribus sæculis & ab initio futura præsignata sint. Hæc Chrysostomus.

XLIII

¶ Nec ab eius sententia quicq̄ abest Damascenus qui libro primo de fide orthodoxa sic ait. Pane et uino suscepit Melchisedech Abrahā ex cæde alienigenarū qui erat sacerdos dei altissimi. Illa mensa hanc mysticā præfigurauit mensam, uelut & sacerdos ille Christi ueri sacerdotis figurā præ se ferebat & imaginē. Tu es (inquit) sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.

Psal. 109

XLIII

¶ Vulgarius demū per omnia consentit in epistolā ad Hebræos ita scribens. Verū quē aliū afferre possunt præter Christū Iudæi, qui sit ex Melchisedech instituto pontifex factus? Nōne erant sub lege omnes? Nōne & uniuersi sabbata obseruabant, offerebantq; sacrificia? Apertissime itaq; de Christo dictū id esse constat. Hic em̄ & solus Melchisedech illius in morē, pane & uino sacrificabat. Sed quid (obsecro) necesse fuerit, authores adhuc citare plures?

XLV

¶ Nullus horū ē, ut audis lector, qui nō horū utrunq; hoc est, tā Melchisedech q̄ Christū asserat in pane uinoq; sacrificasse. Quod quū Hebræorū Rabbini, quantū ad Melchisedech attinet, omnino cōfirmant, & plane testent Messīā suū identidē facturū, quis iam amplius cuiq̄ relinquit dubitandi locus. Sic utiq; Rabbi Semuel (uti refert Rabbi Moses Hadarshan) dū locū illū Genesios interpretaret. Hic (inquit) mysteria sacerdotij tradidit. Erat em̄ ipse sacrificans panē & uinū deo sancto & benedicto, sicut dictū est ibidē. Et ipse erat sacerdos dei altissimi. Haftenus Rabbi Semuel.

Rabbi Semuel.

Dixit & Rabbi Pinhas filius Iair. Tempore Messīæ cunq;

De sacra sacerdotij defensione cōtra Luth. XXXIII

Et sacrificia cessabunt, sacrificiū aut panis & uini nunq̄ cessa-
bit. Sicut dictū est Genesis, 14. Et Melchisedech rex salē ex-
cepit panē & uinū. Melchisedech (inquit) hoc est rex Messi-
as. Dicit aut Melchi. i. rex, Quoniā rex est totius mūdi, por-
ro sedech est iustitia. Et ipse mittet iustitiā suā & pacē sup uni-
uersum orbē. Et postea subdit. Rex salē, hoc ē Hierusalē sup
nā excepit panē & uinū, hoc est, separabit a cessatione sacrifi-
ciorū sacrificiū panis & uini, ut dictū est psalmo. 109. Tu es sa-
cerdos in æternū secundū ordinē Melchisedech. Huc usque
Rabbi Pinhas.

Psal. 109.

Rabbi uero Iohai qui Christū diu antecessit probat sacrifi-
ciū panis & uini nunq̄ cessaturū, partim ex uerbis quæ Iudicū
9. scripta sunt in hunc modū. Nunquid possum deserere uinū
meū quod lætificat deū & homines. Vinū (inquit) etsi lætifi-
cet homines, deū aut quomodo lætificat? Respondet. In sacri-
ficio quod de ipso, nēpe de uino fiet, partim ex uerbis psalmi
72. Nā subiicit. Sacrificiū uero panis nunq̄ esse defecturū ex
eo apparet, quod dictū est psalmo. 72. Et erit placenta frumē-
ti in terra in capite montium. Haecenus ille.

Sacrificium
altaris perpe-
tuabitur.

¶ Adde q̄ cōplures Hebræorū magistri, præsertim Rab-
bi Kimhi & Rabbi Selomon, hunc psalmū de Messia prorsus
interpretant, & sacrificiū eius affirmant futurū in placenta fru-
menti, quibus & Caldaica translatio consonat inquiens. Erit
Corban, id est, sacrificiū frumenti in terra in capite montium
ecclesiæ. Quibus uerbis aperte significat, is sacrificandi mo-
dus quē hodie sacerdotes usurpant, leuantes Eucharistiā su-
pra capita sua, Nā ecclesiæ montes nihil aptius exprimunt q̄
presbyteros & prælatos ecclesiæ. Sed in his recensendis usq̄
adeo prolixi fuimus, ut nullus omnino remaneat scrupus, quā-
sicut Melchisedech in pane simul & uino sacrificauit, ita crea-
datur & Christus qui secundū eius ordinē sacerdos erat cōsti-
tutus, iisdē similiter fuisse rebus usus pro sacrificio suo, hoc est & Chrūs eis
pane uinoq̄ sacrificasse. Nā quū tot & tā graues authores, nō dē rebus sacri-
Latini modo, uerū etiā Græci, pariter & Hebræi consentiāt
huic instituto, neq̄ scriptura quicq̄ aduersetur, imo subscribat
potius, neq̄ aliud quoduis sacrificij genus usq̄ tribuat sacer-

XLVI

Melchisedech
& Chrūs eis
sacrificabant.

CONGRESSVS SECVNDVS

dotio Melchisedech, q̄ panis & uini, q̄s hac de re secū ampli
uel tantillū hæsitare poterit, q̄ minus asserat & pronūciet, tam
Christū q̄ Mechisedech eisdem rebus sacrificasse.

XLVI

¶ Cæterę q̄ nō solū ip̄o initio nascentis eccl̄iæ fieri sacer
dotes istos oportuit, uerū etiā p̄ totū eccl̄iæ discursū (ut axi
omate quinto superius ostendimus) hm̄oi necessario fuerant
instituendi, manifeste cōsequens est, ut ap̄loꝝ successores sa
cerdotes itē fuerint, & sacrificandi pariter habuerint potesta
tē. Neq̄ em̄ solū pro ap̄lis tūc dictū fuit, hoc facite in meam
memoriā, sed pro cūctis q̄ simili authoritate p̄diti, post ap̄los
essent in eccl̄ia successuri. Cernis itaq̄ lector nō solū ex ueteri
testamēto, p̄ Esaiā uaticinatū, q̄ pastores gregis christiani, sa
cerdotes dñi uocarentur, uerū etiā ex nouo, rationē & cau
sam intelligis, cur ita uocari debeant.

XLVII

¶ His itaq̄ decē axiomatis ad hunc modum instructis pro
Epilogus secū secundo concursū Lutherum adoriemur. Nam ex primo li
di, congressus quer, ob sex iustissimas causas, oportere multitudini quosdam
præfici, qui curam ipsius agant.

Ex secundo, q̄ reuera Christus ip̄e tales instituit, qui suum
gregē, hoc est christianū, pascāt, regant & doceant.

Ex tertio, q̄ oportuit eosdem gratia copiosiori locupletari
quo suo commodius inseruirent officio.

Ex quarto, q̄ de facto Christus talem gratiam elargitus sit
pastoribus a se constitutis.

Ex quinto, q̄ necesse fuit eiusmodi functiones, ad supre
mum usq̄ diem in eccl̄ia perpetuari.

Ex sexto, q̄ nemo legitime tali munere fungit nisi p̄ eccl̄ie
præsides rite uocatus, ordinatus, & missus fuerit.

Ex septimo, q̄ q̄sq̄s in eiusmodi functione legitime fuerit
cōstitut⁹, idē ab ip̄o sp̄u citra cōtrouersia credit̄ alcius.

Ex octauo, q̄ eo ip̄o momēto quo sic quispiā ad hunc mo
dū instituit, gratiam ab eodem spiritu, si non per illum steterit
consequitur indubitanter

Ex nono, q̄ hanc gratiam ip̄e spiritus ad signi cuiusdā sen
sibilis exhibitionem, hoc est, ad manus impositionem, donat
infallibiliter.

De sacra sacerdotij defensione cōtra Luth. XXIII

Ex decimo, q̄ pastores & presbyteri, sic per manus impositionē instituti, uere dei sacerdotes sint, & tam pro se q̄ pro suis subditis deo sacrificent.

¶ Quū igitur hæc axiomata per scripturas sacras copiose XLVII

roborauerimus, quis non ex illis aperte uidet, aliquas in ecclia functiones, per Christum & sacrū eius spiritum institutas esse quæ non sunt cuius de plebe communes. Non enim quisq̄ de plæbe ad id muneris accersitur, ut pascat, doceat, ac regat cæteros. At citra uocationem & ordinationem (ut ostendimus) nemini licet eiusmodi functiones usurpare. Nec inficiamus tamen quin singuli de plebe, sacerdotes in scripturis appellentur. At hoc sacerdotium, comparatione illius sacerdotij quo pastores & presbyteri sacerdotes uocantur, non nisi metaphoricum est. Neq̄ enim alio sensu sacerdotes illi dicuntur, q̄ quo dicuntur & reges, uti mox dicemus. Regit enim quisq̄ seipm̄ solum, & ita sibi soli quisq̄ sacerdos est.

Sacerdotiū alterū est uerū, alterū metaphoricè dicitur. Quisq̄ sibi rex est & sacerdos.

¶ Reges utiq̄ sunt pariter & sacerdotes omnes christiani, uerum etiam sibi non alijs. At pastores & presbyteri de quibus loquimur, toti plebi sacerdotes sunt, nimirum q̄ eam seu gregē pascant & regāt. Mediant enim inter Christum & plebē, ut quod a CHRISTO, uel ab eius spiritu didicerint, ipsi uicissim plæbem doceant. Propter quod (uti supra dixim⁹) principem pastorum Petrus CHRISTVM appellat. I. Petri. 5. Nam ut illi pascunt plæbem, sic & identidem a CHRISTO pascuntur.

¶ Adde, q̄ istiusmodi sacerdotibus incumbit pro subditorum XLIX. animabus rationem reddere, at non ita uicissim populus pro presbyteroq̄ animabus rationem est redditurus. Sed & Hebræ. 5. denique presbyteri quanquam ex hominibus assumpti sint sacerdotes, pro hominibus tamen constituti sunt, in his quæ apud deum aguntur. Verum non ita uicissim quisq̄ de plæbe pro presbyteris apud deum intermediant. Presbyteri igitur quando communem carnis infirmitatem cum plebe circumferunt, debent ipsi tam pro suis q̄ pro populi peccatis iugiter immolare.

CONGRESSVS SECVNDVS

Corollarium
primum

Secundum

Tertium.

¶ Porro uictima, qua praecipue deū placaturi sint, altaris ē sacrificiū, quo secundū ordinē Melchisedech sub panis & uini specie, corpus & sanguinē Christi iugiter offerunt. Iā opinor dilucidū est, corruisse funditus, id quod tanto uerborum strepitu tantaq; iactantia Lutherus se statuisse gloriatur, nempe q̄ nullo prorsus alio sacerdote et mediatore plebi sit opus praeter Christū. Corruit & istud, q̄ sibi christianus quisq; sufficit, at ut seipsum doceat, & cetera peragat quaecunq; faciunt sacerdotes. Corruit demū & aliud, q̄ uidelicet functiones aliae quae non sunt toti populo cōmunes, humanis mendacijs & satanicis adinventionibus erecte sint. Nam ex iā dictis axiomatibus perspicuū opinor omnibus est, q̄ hoc officiū quos interea sequestres & interuentores in Christū & gregē appellare licet, non humano cōmento sed Christi & sacri spiritus institutione diuinitus excogitatum est. Et haecenus pro secundo cōgressu dicta sufficiant.

CONGRESSVS TERTIVS

.I.

Am superest ut tertio tandē cōgressu Lutherū similiter impetamus, quo fiet apertū, habere Lutherū nihil, aut ex scripturis, aut ex orthodoxorū testimonijs, quod suā hāresim confirmet, Scripturas itaq; per eū adductas quēadmodum in seriem digerunt ita singulas ordine suo refellemus.

Docere primū nititur unū & solū nobis esse Christi sacerdotiū quo ipse obtulit sese pro nobis & nos omnes secū. Ad q̄d probandū adducit primū illud Petri tertio. Christus semel pro peccatis nostris mortuus est, iustus pro iniustis, ut nos offerret deo, mortificatus quidē carne uiuificatus aut spiritu

Hostia effici-
mur probita-
te nostra

Respondemus nihil in his uerbis obscuritatis esse. Propter hoc em̄ Christus seipsum pro peccatis nostris uictimā obtulit patri, iustus pro iniustis, nō q̄ tū identidē nos hostiā immolasset, qui nondū eramus, sed magis ut in posterū (quū praecipis eius paruerimus) nos patri suo uere iustificatos exhiberet quod sane futurū est, si nos ipsos a pristinae uitae prauis cupidi